

16
EPISTOLA
OBJURGATORIA

AD

GUILIELMUM KING, LLE

Canonicus

EPISTOLA
CANONICI

REVERENDI ADMODUM

AD

ARCHIDIACONUM

REVERENDUM ADMODUM

EPISTOLA

OBURGATORIA

GUTTENBERG

On the

EPISTOLA

CANONICA

REVERENDI ADOCTORUM

AD

ARCHIDIACONUM

11630. d. 1
12

EPISTOLA OBJURGATORIA

A D

GUILIELMUM KING, LL. D.

K

aff

LONDINI:

Apud M. COOPER, in *Pater-noster* Row.

MDCCXLIV.

EPISTOLA

OBITU GATORIA

AD

GUILIELMUM KING, M.D.

[+]

BIBLIOPOLA

LECTORI ERUDITO.

*D*ONO mihi missa est hæc Epistola plum-
beâ pyxide inclusa, & mitrato capite ob-
signata. Si quæris, Unde? Nescio. Si, Quis
sit iste Canonicus? Prorsus nescio. Si deni-
que curiosiùs quæris, Ego quis sim? Et verò
etiam hoc nescio. Nam nunc & olim causam
A 2 reperi,

reperi, quamobrem ignorem nomen meum. Sed ut ut hæc nescio omnia; si rogas tamen, De hoc opusculo quid ego censeam? Planè loquar. Id sanè venustum est, si ei viro, quem defendit facetus scriptor, totum displiceat: venustius, si tibi tuique simillimis satîs placeat: verùm hercle certè venustissimum, si mihi bono lucro fiet futurum.

5

[8]

EPISTOLA OBJURGATORIA.

AIN' verò ? Tun' homo mediocris ingenii, et custos aulæ ignobilis hæc ausus es in virum non magnificum modò, sed magnificentissimum ; quem tanti faciunt optimates nostri et clarissimi reipublicæ principes, ut nihil non curandum tuendumque existiment, quod illius intersit ? Næ tu omnium hominum es insulsißimus, qui, dum tempus erat, nequid in animo cogitasses de CANONICI hujus purpurati dignitate, et periculo tuo : quò humaniùs sanè peccasses, siquid omninò oportuit peccandum. Venia insuper daretur petenti et poenitenti. Postquàm verò famosum tuum libellum emisisti pol satis temerè ; magnoperè timeo, quid sit tibi futurum : non quia tuæ existimationi oblitus es consulere, sed quia potentissimum virum iratum habes ; et nihil loci relictum est deprecationi. Sed
ut

ut totam tuam Epistolam, in quâ nihil non est subarroganter et contumeliosè dictum, singillatim pertractemus; dic nobis, quæso, hoc primum, quid velit tuum istud, *Ne verbum quidem unum dixissem de GIGANTUM FILIIS, de FUNEBRIBUS LAUDATIONIBUS, de PLUMBEIS HOMINIBUS?* Miror, si hæc reverendo CANONICO quasi probra objectes; quæ quidem omnia ei sunt laudi et honori summo. Satis constat Gigantei nominis principes abhinc sex mille annis interiisse: Adeò ut, ab illis quicumque genus duxerit, is hercle sine dubio antiquissimâ natus sit familiâ: quâcum unâ amplissimas eas omnes aut Germaniæ, aut Walliæ nostræ non conféro; nisi poeticè, ut minima cum maximis. Immò verò, si Giganteam domum ex majoribus spectes; non potes facere, quin reges ipsos serenissimos, quotquot nunc sunt, et spectes fastidiosè, et eos novos esse homines censeas et ignobiles. At etiam gloria gentis neutiquam est imminuta, quòd ejus dignitati illuserint poetæ veteres in suis Gigantomachiis. Quid si hæc adtestatur fabula, quemadmodum terrigenæ isti essent impii, impuri, sacrilegi, prædones? Nonne

I

homines

homines istiusmodi fuisse Cæsares penè omnes pro certo habemus? At quispiam, obsecro, est ex iis, penes quos nunc est potestas omnis, quin sibi mirificè placeret, et planè viveret fortunatiùs; si modò a Cæsaribus ipse esset oriundus? Sed ut ut erant *ὑπερλόγους* Gigantes; certè illa gens hodiè est optimè morata ad venerabile exemplum regis. Siquid de isthòc dubitas, adeas ad *Brobdnaggios*; quorum rex (testis *Lemuel* tuus, quo nihil verius) Europæque Asiæque dominos tantùm superat animi magnitudine, quantum corporis superat. Quid igitur hæc tibi videntur denique? Profectò tui me pudet: et, si te quicquam pudet, palinodiam exspecto; quando excellenti huic viro exprobrâsti (quàm stultè! quàm incautè!) de re istâ quæ amplitudinem ejus ac nobilitatem præcipuè amplificat illustratque. Atat! quid si is natus esset obscuro loco et familiâ parùm honestâ? ne illud quidem ei impedimento foret ad capessendos honores, quibus est dignissimus; foret adjumento. Eccos enim vides primarios viros ab infimâ plebe oriundos. *Nam genus et proavos---nôsti cætera; nôsti et Homericanum istud,*

Οὐ γὰρ, δ' ἦτις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέβη.

Et puto, quascunque tu blatis nugas de ignobilitate generis, nunquam dices hominem, quod omnium caput est, malo astro esse natum.

Jam verò, et ego magis reprehendo, et tu impudentius facis, quòd FUNEBRES LAUDATIONES consummati hujus oratoris ludos et jocos facis. Sanè autem is* næniis istis non modò eloquentiæ famam, sed δικάζον sacerdotii meritissimò adeptus est. Rem verò ipsam, nè tu inficias eas, aut nimis versutè disputes, ex me cognosce. Nam ipse hominem vidi concionantem tam disertè, tam suaviter, (si alibi enim unquam, tum maximè mellito fuit eloquio delibutus) tam justo prætereà dolore affectum; ut, ego quanquam sum durior, non possem, quin rivum lachrymarum effunderem. Atque, ipse si concionator longior fuisset, qui tam elegans fuit et concinnus, rivus mehercule iste meus crevisset in flumen. At neque ferè quisquam, qui ad eam rem divinam tum fortè aderat, a lachrymis quivit temperare :

* Sunt & *næniæ* nutricum nugatoriæ cantiones, quibus pueris inducunt somnos.

neque tu quidem temperâsses in morte indignissimâ principis pientissimæ; nisi is es, quod valdè fuspikor, qui non modò non coluisti immortalem ejus memoriam, sed etiam in regalem imaginem, usus temporum licentiâ, ausus es edere * contumelias. Quod denique studes inclyto viro invidiam facere PLUMBEOS clamando (quorum mentionem, haud dubito, quin tecum putâris sanè callidè injectam esse, atque id verbum falsissimè dictum) nihil profectò est ineptius, aut a re tuâ tam alienum. Quid enim? Quinam homines sunt verè plumbei? Præclarissimi videlicet heroes, philosophi, et poetæ veteres; quorum vultus in procerum ædibus, atriis, hortis usquequaque se ostendunt ex plumbo efficti. Quinetiam deos plumbeos, qui tamen coelitus sunt elegantissimi, et bonis literis favent, Apollinem et Mercurium, quoties ego contemplatus sum? quoties deas, catas, doctas, pulchras, Minervam † Musasque Gratiasque ex eâdem materiâ bellissimè expressas? Uno verbo. Plumbeos omnes, ii

* *Vide TEMPLUM LIBERTATIS.*

† Quæ hodiè præfunt Musæ TYPOGRAPHICO CLARENDONIANO, in conspectu omnis populi stantes, et quidem plumbeæ sunt. Nonne?

cujuscunque sunt ordinis, aut ubicunque sedes suas posuerunt, diligentius inspice, perspice explora; nusquam unquam invenies aut illepidum caput, aut invenustum; id nisi sit fortasse quiddam regium: quod nihilominus et dignitas personæ et mos gentium excusârit satis, si parum cerebri habeat. At cave, ne tu erres de novissimis istis verbis, quæ locutus sum de capite regio; hoc est (et hoc est quod volui) de plumbeâ cujusdam regis imagine, qui olim fuit. Etenim nihil rei est mihi cum regibus, nisi mortuis pridem. Vivis neque uti scio, neque abuti. Hoc unum scio, quod id genus omnes (uno nostro excepto, sanè homine nullorum) sive eos ex luto faciundos, sive ex plumbo curaverit Prometheus, * *siquid peccatum est, plumbeas iras gerunt; siquid postulat* tum est, *plumbeos* nummos largiuntur. Sed heus tu, quid causæ est, quum statuisses reverendo CANONICO de plumbeis objicere, quamobrem taceri velis de illo ALTERO? — quis est ille ALTER, qui sexcentis titulis insignitur, neque tamen est iis contentus? ille archidiaconus, præbendarius, custos, augur, rector, pro-

* EX PLAUTO.

locutor,

locutor, flamen major, flamen minor, flamen Dialis, flamen Cæsaris, rusticus, urbanus, aulicus, academicus &c? Nam, et ipse sermorum tuorum vituperator te vehementer incusavit: et, quod magis tuâ refert, certè equidem is fit ex plumbo totus; ita verò affabrè et artificiosè, ut Vulcani manu factus esse videatur. Quippe bipes ambulat, pauca loquitur, edit avidè, sapit aliquid, stertit plurimùm, † σινδὼνα somniat eousque, ut hoc automaton verum esse hominem putares; modò si risibile foret, vel siquam usquam amiculam uxorculâset. Verùm hercle quid quæris? Non negas homines ex plumbo posse effingi, sed plumbeos eos, quæ tua est stultitia, magnis negotiis posse sufficere, id quidem pernegas. At viros fanè fortissimos, prudentissimos, optimos ex metallo ignobiliore formatos te cognôsse arbitror. Quid commemorem * *Carolus XII.* Vandalorum regem, caput ferreum? Quid † *Talum*, cujus laudes *Spenser* ille noster scripsit quàm elegantissimè, totum ferreum? Is haud simi-

† Et adeptus est, dum hæc scribebam.

* Qui DEMIR-BASH, i. e. Caput ferreum a Turcis appellatus est.

† Consule SPENSERUM nostrum, ut luculenter scias, cujusmodi sit iste TALUS.

lis est quisquam homo hominum, qui nunc sunt: immò enim verò meras nugas dices esse heroas omnes, Germanos, Italos, Gallos, Hispanos, prae ut *Carolus* iste, et *Talus* noster, par mehercule nobilissimum, quæfecerunt facinora. Mirum est denique, ut cætera prætermittam, nisi plumbeo capiti, id profectò si sit urbanioris notæ, sua bona tute ipse invideas; atque iis te caruisse usque adhuc, id tibi doleat vehementer. Siquidem nemo hodiè homo est sibi utilior homine plumbeo, aut qui suis commodis aptius inferuiat. Is enim, dum opiparè et jucundissimè vivit, tela omnia vel acerrima retundit; neque cœli intemperiem, neque graves morbos, neque ipsam metuit senectutem; (viden' caput CANONICI nostri quàm solidum! quàm non κεφαλαλγία afflictatum! viden' os quàm floridulum, quàm bellè purpurissatum!) etiam principes viros, quæ summarum summa est, sibi semper amicos invenit vir plumbeus, et inimicorum odiis nihil commovetur. Atque tute met si esses plumbeus (utinam quidem: quanquam hoc est nimium tuâ causâ velle. veruntamen.) sanus mehercule et salvus esses; neque ulli contumeliarum aculei in viros nobiles
et

et reverendos a te emitterentur, neque aliunde in te emissi aut in capitulo tuo inhærescerent, aut in animo. Sed satis est verborum ad ea refellenda, quæ joculari modo, at parùm humano, a te dicta sunt de hominibus plumbeis. Cæterùm, ne tu pecces denuò, et aliis contumeliosis epistolis, aut miseris carminibus de hâc re nos obtundas; in aurem hoc tibi secretò dicam; Vir iste, vir iste egregius, quem nunc quidem flocci æstimas, quò formosior sibi, quò pretiosior tibi videatur, cras fiet aureus; post mortem tamen hanc præcipuam sibi relicturus laudem, Fuit plumbeus. Nunc verò ad reliqua transeam, quæ tu apud populum quereris, atque adeò clamas sanè injuriam tibi illatam esse injuriam; quòd CANONICUS noster sermoni tuo non interfuit, (væ tibi, si interfuisset!) sed ex alienâ interpretatione rescivit omnia. Quod quidem falsò suspicaris; quippe nescis, is quàm sit auritus. Atqui, hoc illi commune est cum aulicis omnibus; qui, quum parùm sint oculati, aures tamen habent perfectas, ultrò sese erigentes, et ad rem suam præcipuè accommodatas. Inde est, quòd procul stantes sonitus captant, rumores

mores colligunt, et omnes eorum sermones, qui perorare solent in primarios viros ἀκολακεύτως, facillimè accipiunt. Veruntamen est profectò, (et hoc concedam tibi) ubi id genus homines pro summâ suâ prudentiâ, siquid in medium consulitur, aut res siqua magna magno apparatu est agenda, neque oculis utuntur neque auribus suis; sed veritatem per interpretem πολυμώτερον subtiliter quærunt: nequid respublica detrimenti capiat; ipsi meritum præmia non capiant. Age verò, scin' tu homo, quàm sis iniquus, atque adeò ridiculus, quum modestiam CANONICI nostri, arrogantiam putes; prudentiam, avaritiam? Reversavit vir reverendus dite sacerdotium: ecquid illo modestius? At cogitat ditissimum: ecquid illo prudentius? immò verò sanctius? Quippe qui confidit fore, is postquam grande peculium confecerit, ut officio præclare satisfaciat dando, remunerando, sublevando. Atque ideò, quam optat, bellissima ea occasio diligentius est quærenda; quia quam dignitatem modò adeptus est, hanc ita sumptuosam esse sentit, ut amicos, affines, clientes, egenos ne quidem pauxillulâ pecuniâ possit adjuvare;

operâ et consilio possit. Iis insuper omnibus pro singulari suâ benignitate mores suos largitur largiter. Tun' verò ut tanto viro te irasci simules, et irridere; quasi si intumescat nimis, et sese inflet, uti rana in fabulâ? Esto. Intumescit. Verùm hercle, quæso, quid hoc est aliud, nisi magnis cogitationibus pectus suum implere? Quorsum? inquires. Ut æquales superet? At superavit. Ut antistes fiat? factus est. Ut municipes cruciet? cruciavit. Ut Academiam despiciat? despexit. Immò enimverò ut obsit competitoribus, et viam sibi muniat, quâ itur ad castellum *Dunelmense*, quâ itur ad dignitatem summam, quâ itur ad opes summas. Ecquis autem est usquam gentium præter temet ipsum, qui tantum non deliras, quin hominem admiretur; propterea quod ad quæstum suum tantoperè callet? Ecquis ei vitio vertit, velle, nolle, accipere, rejicere, deligere demùm, quod sit pulcherrimum? Ecquis non obstupescit primò, deinde gaudet vehementer; quòd talis vir, qui tam fuit, quàm tu es, studio, gratiâ, artificiiis et astutiis suis eò crevit, ut sibi jam destinet principatum? At ô te hominem improbum

bum et impudentem! qui clarissimo viro virtutes suas detrahere cogitas, et funditùs tollere. Etiam si ne hilum quidem potes: ita non modò fortiter, sed callidè ipse se involvit. Immò egomet nunquam largiore vino incalescam posthàc, ni fidem omnem maledicis tuis verbis nunc jam detraham. Sin minùs: cras objurgatoriam alteram tibi impingam. De CANONICI nostri modestià, prudentià, liberalitate, et animi magnitudine suprà dixi. De frugalitate, temperantià, et humanitate ejus dicere erit supervacaneum: quippe enim virtutes hasce leviores omnium urbium, oppidorum et pagorum incolæ ab *Ifide* ad *Ifcam* usque nòrunt familiariter, et narrant lepidulè. Verùm ne sint fortasse, quibus commentum hoc tuum nimis placeat; en, ego adsum viro excellenti scriptor prædicatorque et laudum ejus et virtutum: quas quidem benè penitùs inspexi, tanquam meum marsupium; id si quando meapte culpâ et suopte sonitu parùm tintinaverit. Et vos credite populares mei, homines nobiles, et homines novi, mercatores, academici, ordinés omnes, vos insuper posterì, et vos posteris posteriores: Hic vir,
I
hic

hic ipſus eſt, qui tot tantique abundat bonis et dotibus animi, atque tam ſuaves et pudicos mores a puero induit, ut neminem infulatorum quenkum vel amiculi regum vel amiculæ ei anteferendum cenſeant; ne quidem ſanctiſſimum illum et elegantiffimum Hiberniæ Patriarcham. Nunc venio ad alia graviora, opprobria ſcilicet tua falſiſſima. Nam, pro Jupiter, quod tu habes os! qui de doctiſſimo viro et diſertiſſimo tam valdè affirmas, quaſi ſit illiteratus. Hem, obſecro, eſtne is illiteratus, qui inſignia pontificalia aſſecutus eſt? quem profeſſores regii perofficioſè obſervant? quem magnus ille loci * Genius ita fovet amatque, ut, ſiquid opus erit adjutore, ampliſſimo eum teſtimonio gaudeat ornare? Audi, o bone vir, hoc a me. Quàm ſit CANONICUS noſter ingenioſus, ſubtilis, acutus; quantum in illo corpore ſit ſalis et fellis, (etiãſi corpus plumbeum longiſſimè ab his abhorrere tibi videatur) tutemet, ni fallor, olim ſenties non ſine dolore et magno tuo incommodo. At etiam,

* Genius *Wolſeianæ* domus, et Muſarum Vicarius; qui alumnos ſuos ducit, deducit, adjuvat, auget, ornat; ſiquando Heliconiades iſtæ hospitaliter invitæ, et ritè invocatæ, ad Collegium ampliſſimum lentè et ſatiſidioſè, ut ſunt delicatiſſimi ſaſtidii, accedunt.

si unam syllabam posthac tu peccaveris, et
 tanta ira linguam ejus et ingenium acuerit,
 quantam is toto ore, atque adeo animoso, in
 te evomuit apud nobilem illum hospitem *Stan-*
tomatum, prorsus adepot periisti. Sed ut fi-
 nem objurgandi tandem aliquando faciam;
 quæ (malum) fuit aut fatuitas tua aut mali-
 tia, quando res amplas ac regum dona utique
 negabas esse virtutum aut literarum præmia?
 Mehercules ob unum id verbum Academici
 tui non solum inimicitias tibi indicere debent
 perpetuas, sed etiam exilium imperare: quo
 scilicet jampridem multandus fuisses ob egre-
 gia tua merita et studia in rempublicam.
 Dii boni! cujusmodi merita! quæ studia!
 Mirum, ni ea omnia rectè sanè declarentur
 non tam carminibus tuis, quàm his ipsis ora-
 tiunculis, utinam non probrosis, certè parùm
 liberalibus: quas quidem haud quisquam ho-
 mo urbanioris notæ ex argumento et stylo
 agnoscet aut sani esse coloris, aut moris Aca-
 demici. Pace dixerim Oxoniensium istorum,
 qui te nimis audacter collaudârunt, recla-
 mante totâ infulatorum familiâ, et plumbeis
 omnibus purpuratis, et non purpuratis. Sed

ad

ad me redeam. Quid ergo? Quò nobis labores, lucubrationes, vigiliæ? quò literarum splendor, virtutum exercitationes, et præclara facinora, si fructum nullum ex his omnibus liceat capere? Itane? inquires. Hæccine ex animo? Maledum. Volo equidem putes ea cuncta dici de virtutibus duntaxat istis, ex quibus CANONICUS noster exornatus est, atque de literis istis interioribus ac aulicis, in quarum studio utique versatur. Vulgares eas Græcas et Latinas is omnino despicit contemnitque, quippe viro nobili (id quicquid est, quod de tuis nobilibus tu gloriosius prædicasti) sanè indignas, certè quidem minimè quæstuosas. Quid enim inest dignitatis, quid quæstus faciendum est in iis, quæ jamdiu sordent in aulâ, in urbe, in foro; et nunc in ipsis Academiis vix obtinent locum? Quapropter ne mihi parùm prosum, et æqualibus meis sim deridiculo, hoc literarum genus propero dediscere jam jamque. Habebo tamen, quod vel hisce literis imputem; si hæc epistola ita te cruciaverit, ut iniqui tui sermonis tu poenitentiam agas: quod tamen vix sperem fore, quandoquidem novi stomachi tui fastidium in laudibus plum-

beorum, et infulatorum, et aulicorum. Sin:
 verbum sat: vir esses. Et tum demum tu ita
 palam prædicares de virtutibus tuis, uti nunc
 egomet de meis. Etenim narrabo tibi: sum
 ex iis, qui temporibus sedulo serviam; qui
 meis patronis, ejuscemodi sunt, absim nuf-
 quam; qui ridere malim quàm irasci, (quod
 enim irasci? non hic nascuntur Mæcenates)
 quum principes viri Græco homini, qui esuriat,
 assem parant; Latino verò, immò Latinissimo,
 præsertim si is sit acriculus senex et satiræ
 scriptor, ne assem quidem.

E MEDIO TEMPO,
Pridie Calendas Februarias
 MDCCXLIV.

F I N I S.

21

EPISTOLA
CANONICI

REVERENDI ADMODUM

AD

ARCHIDIACONUM

REVERENDUM ADMODUM.

Siquis Canonicus est mitratus,
Et nunquam fuit Doctor creatus ;
Si tamen crebrò est concionatus
Rege coram ;

Non debet Grammaticam curare,
Nec veteres flocci æstimare,
Sed suo modo Latinifare
totam horam.

SCHNARHOLTZIUS.

LONDINI:

Apud M. COOPER, in *Pater-noster Row*.

21

MDCCXLIV.

EPISTOLA

CANONICI

REVERENDI ADMODUM

AD

ARCHIDIACONUM

REVERENDUM ADMODUM

Signis Canonice est munitis,
Et nunciam hinc Doctor creatus;
Et tam cunctis est canonice
Rege coram;
Non debet Grammaticam curare,
Nec veteris hanc scribere
Sed hoc modo Latine
Totum loqui.

SPHAGNOLITIS.

LONDINI.

Apud M. Co. noster Rex.

23
REVERENDUS

ADMODUM

REVERENDO

ADMODUM.

VENERABILIS FRATER,

EGO hîc mitto dominationi vestræ multas salutes, et congratulationes cordialissimas, quòd tandem vos habetis honorem sedere super nostrum Bancum; quod profectò est omne, quod nos, qui sumus Dignitarii, possumus desiderare in hîc mundo. Ratio; cur ego scripsi hanc literam vobis, est rogare vestrum consilium, quia vos estis valdè mihi affectuosus, et noscitis mundum valdè benè, quid ego debeo facere impudenti isti Doctori, qui locutus est tam multa mala contra me in suâ præfatione. Sed ut meliùs comprehendatis meam intencionem, et intelligatis, quid ego volo, aperiàm vobis totum casum a principio.

principio. Ultimâ æstate ego eram ad prandium cum multis aliis generosis ad domum Domini H. cùm unus vir, qui ibi erat unâ ad tabulam, dixit aliquid bonum de isto Doctore, et suis Oratiunculis; quod me fecit magis rubeum in facie, quàm ego sum ordinariè, et magis iratum, quàm unquam fui in totâ meâ vitâ. Tunc ego respondi: iste Doctor est magnus Jacobita, et non amat regem, et debet expelli ab Universitate pro suis Oratiunculis, quæ sunt plenæ seditionis, et abutuntur Episcopos et nobilitatem et omnes ordines virorum, ut ego audiui ab illis, qui audiverunt istas Oratiunculas pronunciatas. Et dixi desuper, si ego fuisset præsens in Convocatione, quum iste perorabat, surrexisset erga eum, et certè movissem Universitatem eum expellere. Tunc omnes, qui ibi erant prandentes, aspiciebant in me, et filebant, et ipse Dominus H. filebat; quia convincebantur in cordibus suis, quodd ego dixi rectam rem et magnam veritatem. At nescio qualiter hæc omnia venerunt post ad aures istius Doctoris, et provocaverunt eum publicare suas Oratiunculas, et scribere istam præfationem, in quâ scandalizavit me,

quantum est possibile, ut videtis. Ergo primùm ego legi istam præfationem per totum, et signavi omnia scandala et mendacia ejus in margine, et portavi eam ad meum causidicum, qui est homo valdè scientificus, et habet magnam praxim, quærere consilium, quomodò ego tribularem Doctorem istum. At profectò causidicus meus me mortificavit multum, quia dedit mihi ut suam opinionem, quòd non possem habere bonam actionem adversus prædictum Doctorem; quippe Latinitas sua non est plana satis, neque materia prædictæ præfationis potest applicari et appropriari mihi directè: quod quidem est valdè mirabile, et mihi videtur magnus defectus in lege, cum omnes pueri in Universitate sciunt, quòd ego certè intendor per istam præfationem, etsi non nominor expressim per nomen meum, aut per meum altissimum titulum. Quinetiam hoc est, quod fecit istas Oratiunculas vendere taliter. Nam unus amicus scripsit mihi ab Oxonio; quòd scholares emebant eas ita avidè, ut Bibliopola vendidit totam impressionem in unâ die non pro ullo merito in opere, sed pro iis scandalizationibus, quæ continentur in præfatione: quod certè est una valdè impudens res in istis scholaribus, qui non considerant meam qualitatem.

Et is amicus prætereà dixit mihi, quòd si bona actio non jacebit contra istum Doctorem, tum debeo queri ad nostram domum, ut sua persona capiatur in custodià : quod tribularet eum plus quàm aliquid aliud, quia valde puniret suum marsupium. At unus aulicus, qui est magnus minister, cui ego putabam bonum monstrare hanc literam, dixit mihi statim, quòd meus amicus erat magnus stultus, quia talis questus ad nostram domum faceret me multò magis ridiculum, quàm ego sum nunc. Tum dixit mihi pro consilio, quòd ego debeo invenire aliquem in Universitate, aut hìc in Londino (qui est ita bonus Latinista, ut iste Doctor, et scìvit bene rhetoricari) componere ingeniosum responsum pro me, et probare logicaliter contra eum omnes scandalizationes suas et magna sua mendacia, quæ sunt in istà præfatione. Et dixit amplius, quod hoc potest esse factum facile ; quia prædictus Doctor allegavit in uno loco, quòd gravitas mihi deest, et in altero loco insinuat, quod ego sum plumbeus ; quod non est scientificè dictum neque logicaliter, sed est quasi contradictio in terminis. Nam, quodcunque est plumbeum, id est grave, secundum quod communiter dicitur et proverbialiter ; grave

ut plumbum. Ergo, si plumbeitas mihi non deest, gravitas non deest; et e contra si gravitas mihi deest, plumbeitas deest. Utrum horum propositorum Doctor accipiat (et certè necessitas est ei unum accipere, et defendere realiter) quamvis se putat valde scientiosum, is profectò confundetur totaliter, et ad faciem suam convincetur magni mendacii et maximæ ignorantiae in disputationibus, ut Dominatio vestra potest percipere. Iterum, magnus ille minister fecit alteram observationem super præfationem istam scandalositivam, quæ est multum subtilis et mihi favorabilis: Nempe, quòd Doctor ibi affirmat pro certo, quòd humanitas deest homini, quod omnium falsorum est falsissimum. Nam probatur contra sic, Omnis homo est humanus, sed omnis humanus habet humanitatem; ergo omnis homo habet humanitatem: Qui habet humanitatem, ei humanitas non deest, sed homo habet humanitatem, ergo homini humanitas non deest. Et hoc est secundum istam infallibilem regulam, quam posuit unus magnus philosophus et bonus Theologus, (cujus nomen ego non memini nunc) qui dixit valde laudabiliter et logicaliter, *Homo sum:*

nihil humanum a me alienum puto. Tum ego communicavi hæc dicta istius notabilis aulici uni amico, qui est mirabilis disputator et jocator, et est benè qualificatus scribere in omnibus scientiis scibilibus sive metricè sive prosaicè de viâ antiquorum; et rogavi eum ponere ea omnia in bonam Latinitatem, quam ego quidem nunquam curavi, quia non est utilis in minimo ad promotiones et translationes in nostro ordine (ut Dominatio vestra novit gnaviter) sed facit nos vocari pedaneos et grammaticastros, quæ sunt opprobriosa nomina. Etiam rogavi eundem amicum respondere ad omnia alia falsimonia et falsiloquentias prædicti Doctoris, et vindicare me cum totis suis viribus, et ponere fursum et deorsum in suâ scriptione sales et tropos, et lardare omnia hic et illic cum Græco ex Homero aut Plutarcho aut aliis Græcis poetis magnæ reputationis : Quod is promisit mihi facere, et publicare in paucis diebus unam Literam, quæ intitulabitur EPISTOLA OBJURGATORIA ad GUILIELMUM KING LL. D. Quæ Epistola non modò objurgabit, sed secabit istum Guilielmum frustillatim, et percutiet eum mutum in æternum. Et talis victoria
me

me lætificabit tam multò magis, quòd iste Guilielmus non expectat talem ictum, sed stultè putat, ut ego audiui, quòd nemo vult scribere aliquid adversus eum in bono Latino cum effectù aut cum ullâ ferietate. Sed profectò quando hæc OBJURGATORIA publicabitur, ille statim inveniet suum errorem, et me oderit, ut si essem unus diabolus; dum ego gloriosè dico cum Apostolo, *veni, vidi, vici*. Sed nunc altum tempus est concludere hanc Literam; quia scio benè, quod ego ero injuriosus toto mundo, si pergam longiùs interrumpere vestra studia. Quare hoc unum precor a vestrà Dominatione (nam vos estis sine complimento magis profundus, quàm aliquis alius ad quem ego me applicare possum) mittere mihi vestrum consilium, quid ego debeo facere post publicationem EPISTOLÆ OBJURGATORIÆ; an debeo procedere amplius contra istum Doctorem, an restare illic, et quiescere secundum opinionem Marci Tullii et Marci Ciceronis, qui dixerunt in multis locis in suis operibus unam sententiam, quæ mihi videtur valdè rationabilis; *Benè est, cùm est benè*. Prætereà ego recolligo, ut si esset
tanquam

(30)

tanquam heri, quod, cum eram puer, legi in Æneide aut in Metamorphôsi aut in aliquo alio poetâ, qui scripsit classicaliter, unum bonum versum, qui facit multum pro me, et est ita;

Si Vir est fortis, mortuum non occidere debet.

Sum,

Venerabilis Frater,

Dominationis Vestrae,

Affectuosissimus et

Humillimus &c.

EX STUDIO MEO infra decimam
& undecimam in manepot jentaculum. Jan. 30. 1744.

P. S. Misi unam Copiam hujus Literæ ad amicum meum, qui OBJURGATORIAM istam est preparaturus, et rogavi eum scribere aliquâ doctrinaliter et eleganter in commendationem Dominationis vestrae, et dicere particulatim, quàm vos estis gravis et benè beneficiatus, quod Dominationis vestrae magis respiciatur.

P. S. 2. Ego audivi heri, quod iste impudens Doctor prætendit justificare se per unam legem, quæ vocatur, PRIOR LÆSIT; quam ego non intelligo, quia non sum peritus in legibus. Sed meus amicus iste OBJURGATOR, qui vivit in Templo, et est ipse quasi unus causidicus, mihi dixit, quod ea lex est obsoleta; et si non esset, tamen iret pro nihilo in hoc casu, quia non potest affectare aut obligare unum parem.

11. 7. 19

ERRATUM.

IN EPISTOLA OBJURGATORIA Pag. 31. l. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

F I N I S.